

ANDERS KEMPE:

Genmäle till Kjell Treslow

Kjell Treslows artikel i SvT 9-10/1985 byggde på andemeningen att moderaterna måste hålla igen och vara defensivare i sin politiska framtoning.

Jag fick en känsla av att artikelförfattaren egentligen föredrog åttaprocentstiden då partiet kunde operera mera ostört utan att behöva uppfattas som ett verkligt alternativ i svensk politik, och därför ej heller riskerade att utsättas för en kritisk granskning från journalister och väljare. Det var, om inte bättre så i vart fall, bekvämare förr.

”Ett brett folkligt parti måste föra en politik som kan omfattas av ett folkflertal” skriver KT. Det är rätt. Men politiken kan därför inte formas efter grunda antaganden om vad ”majoriteten accepterar”. En jakt på det för stunden populära skulle ofelbart leda till en stadigt nedåtgående trend. Det kan vi lära av 1960-talet.

Detta val fick moderaterna konkurrens om de borgerliga väljarna och utsattes dessutom under åtta månaders tid för en hård och hänsynslöst genomförd attack från den socialdemokratiska rörelsen. De tecknade en nidbild av moderaternas politik som många sedan föll in i. Inget annat parti har i svensk politik någonsin tidigare utsatts för detta. Anledningen till kampanjen var att socialdemokratin, uppenbarligen till skillnad mot KT, insett att Moderata Samlingspartiets politik är ett hot mot deras innersta kärntrupper. Vårt valfrihetsbudskap, kombinationen av frihet och ansvar och budskapet om att man ska kunna leva på sin lön är just den politik för ”ett folkflertal” som KT efterlyser.

Det som kännetecknat Moderata Samlingspartiet sedan 1970-talet har enligt

min mening varit att man konsekvent bedrivit opinionsarbete för ökad frihet och marknadsekonomi. KT har dock en annan uppfattning. ”De moderata budskapen har allt eftersom opinionssiffrorna stigit för moderaterna förskjutits åt höger” skriver han. Sambandet mellan sedan 1970 stigande opinionssiffror och en ökad intensitet i den moderata samhällskritiken har emellertid inget att göra med en slumpartad satsning på en högerpolitik, utan med det faktum att moderaternas kritik av ett samhälle som alltmer förändrats i socialistisk och kollektivistisk riktning faktiskt vunnit ett ökat stöd av den enkla orsaken att det överensstämmer med medborgarnas egna värderingar. Fler och fler stämmer in i kritiken av det alltmer politiserade samhället. Treslows påstådda omvända samband är minst sagt svårförståeligt. Möjligen har ett ökat självförtroende följt i de stigande opinionssiffrornas spår.

Vartefter åren gått har däremot kritiken mot det socialdemokratiska samhället vuxit i styrka, om än på samma idémässiga grund. Det beror bl a på att tillväxten var större 1970, den offentliga sektorn mindre, skattetrycket lägre, fonderna inte ens en fantasi och Dagmar endast ett förnamn och inte en begränsning av människors möjlighet att själva välja läkare.

Det svenska debattklimatet är dominerat av socialdemokratiska attityder. Socialdemokraterna tillåts att ha en moralisk överlägsenhet. Många väljer därför att hålla inne med sin samhällskritik och glömmer bort att socialdemokraterna faktiskt strävar mot socialismen. Men i socialismen finns ingenting som berättigar till en moralisk överlägsenhet, tvärt-

om. Fonder, Dagmar, kollektivanslutning, datasamkörningar, generalklausuler, lex Pysslingen, radio-TV-monopol, bristande respekt för rättstrygghet och attacker mot den enskilda äganderätten måste attackeras skarpt.

KT undrar också varför moderaterna måste "reta upp svensk fackföreningsrörelse genom allmänt fackföreningsfientliga förslag". Att vilja förbjuda kollektivanslutningen kan visserligen "reta upp svensk fackföreningsrörelse", men det är ett försvar för grundläggande mänskliga fri- och rättigheter.

Jag kan till viss del instämma i att moderaternas framtoning av olika skäl blev onödigt hård och att vissa traditionella inslag som exempelvis försvarsfrågan, rättstrygghet och skola kom bort, men slutsatsen av detta kan rimligen ändå inte bli att partiet skall byta politik.

Valresultatet visar att moderaterna haft framgångar i de kommuner där det förts en tydlig moderat politik. Och folkpartiets framgångar berodde tvivelsutan på deras klara borgerliga profil och närmande till moderaterna. Detta stämmer visserligen inte in på KT's analys om att man inte skall skilja sig så mycket från socialdemokraterna men är likväl sant.

Det finns självfallet många lärdomar att dra av årets val. Det blev ju ingen borgerlig valseger. Men en sak tycker jag framstår tydligare än någon annan, nämligen det faktum att ett parti som vill utmana socialdemokratin måste acceptera att det blåser ganska hårt, eftersom man med naturnödvändighet måste befinna sig i debattens centrum. I detta finns ingen återvändo eftersom moderaterna enligt min uppfattning eftersträvar ett annorlunda samhälle än det socialdemokratiska.

Därför bör partiet nogsamt fundera över strategin inför 1988 års val. Men inte enligt KT's modell där "det räcker så bra med att klä av socialdemokratin dess värsta avarter". För det är just detta accepterade av socialdemokraternas smygande steg-för-steg-socialism som gjort att svenska folket, egentligen mot sina värderingar, än en gång röstat fram en socialdemokratisk regering. Socialdemokraterna *har* inte bara avarter utan *är* en avart från en politik byggd på marknadsökonomi, rättssäkerhet och enskilda människors frihet. Mot detta måste moderaterna ställa en politik som tror på människorna och visionen om möjligheternas samhälle.